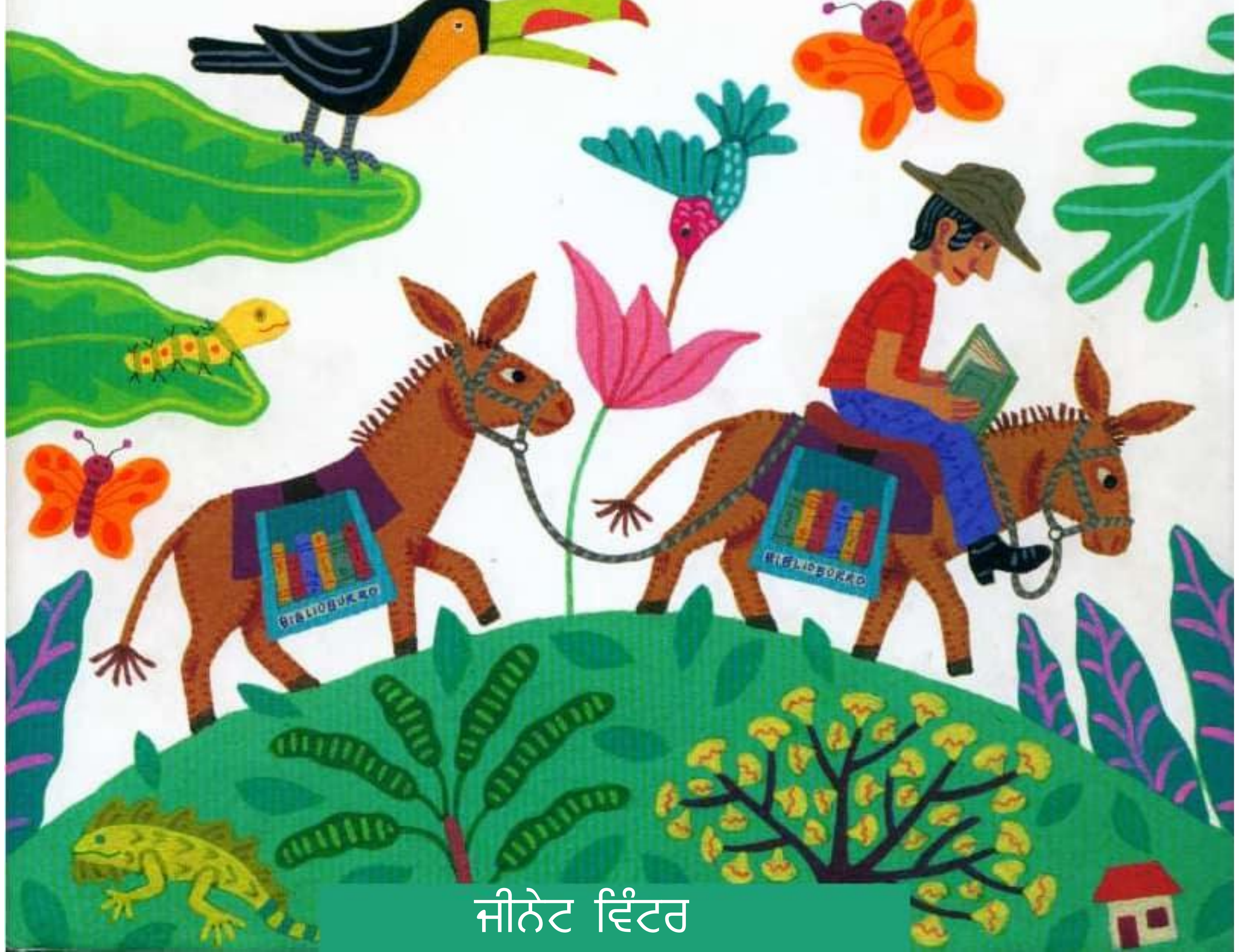
ਬਿਬਲੀਓਬੁਰੋ

ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ

ਜੀਨੇਟ ਵਿੰਟਰ

ਜੀਨੇਟ ਵਿੰਟਰ

ਬਿਬਲੀਓਬੁਰੋ

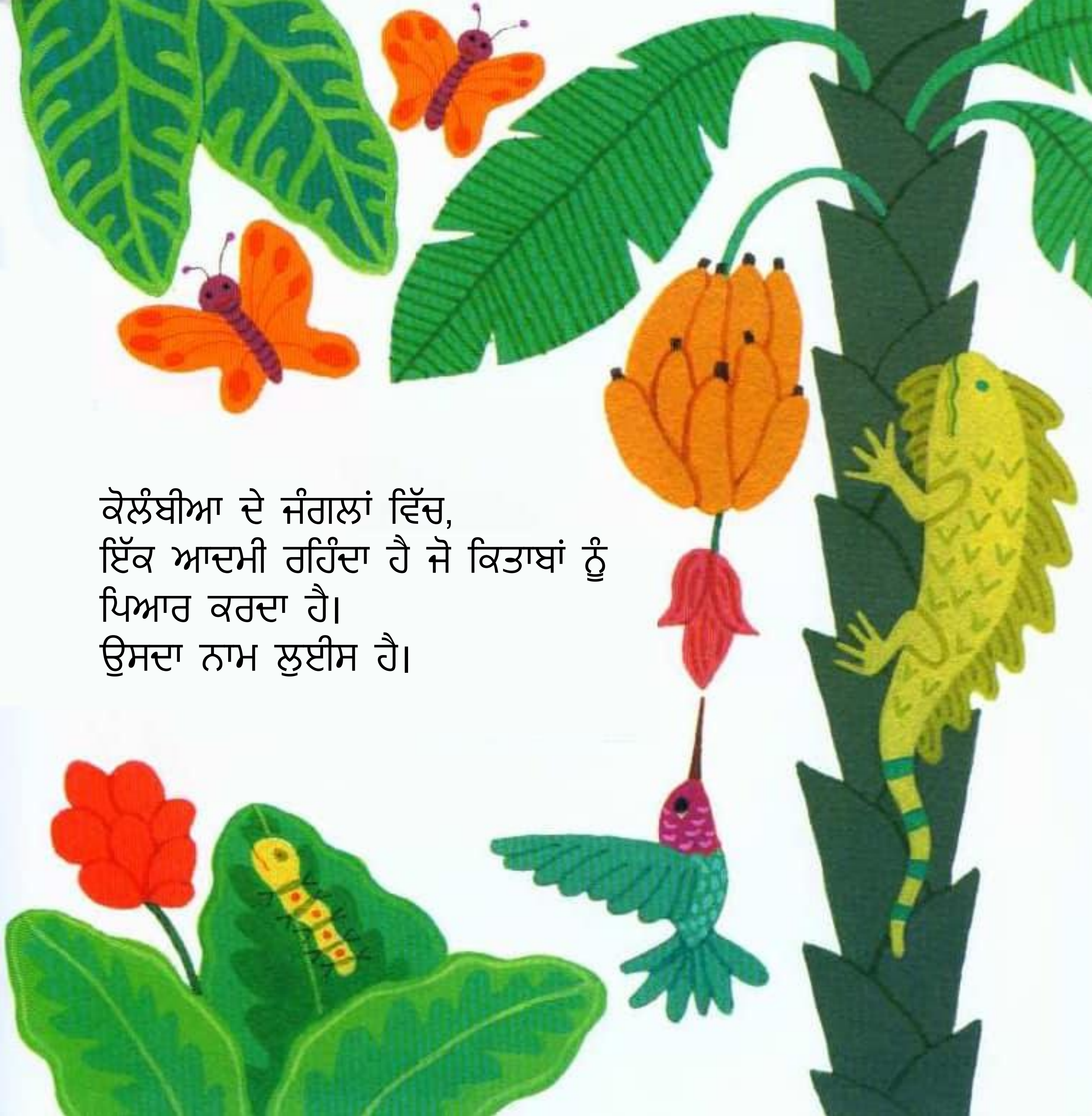
ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ

ਡਿਮਿਟਰੀ ਅਤੇ ਕੈਂਪਬੈਲ ਲਈ

ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ,
ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ
ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੁਈਸ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ,
ਉਹ ਦੂਜੀ ਘਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਡਾਇਨਾ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੈ।

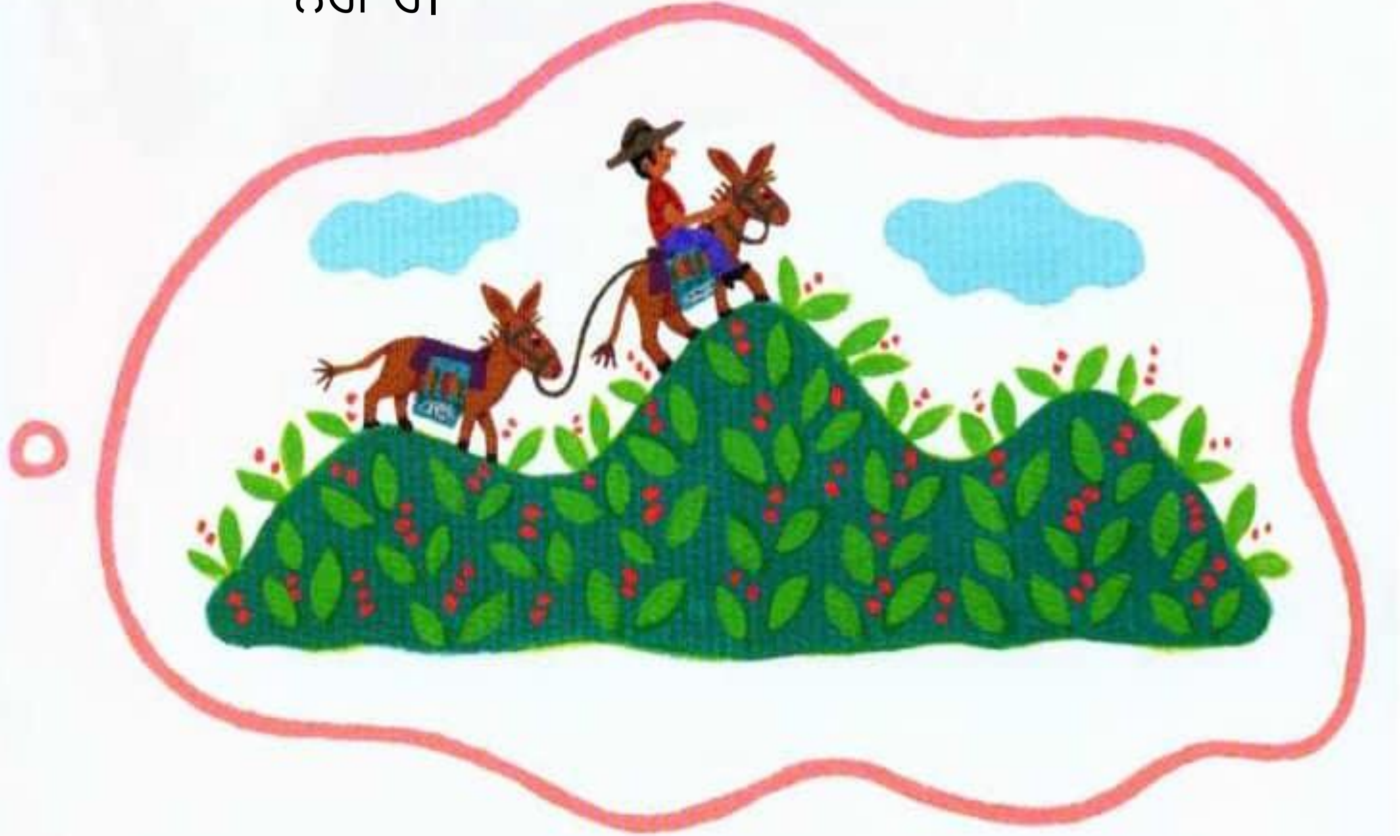
ਲੂਈਸ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸੋਚਦਾ ਹੈ।

ਅਖੀਰ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

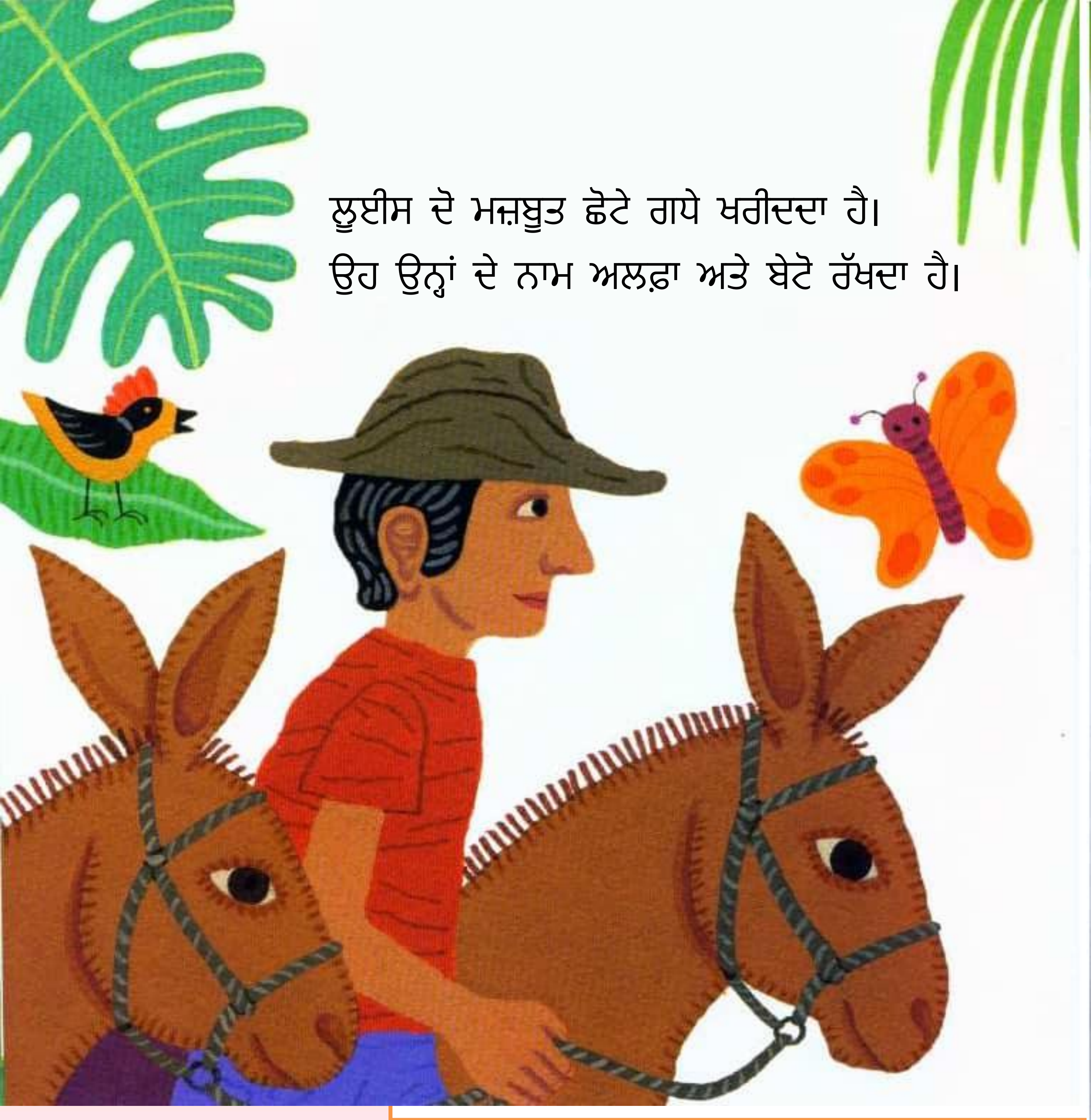
"ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ

ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

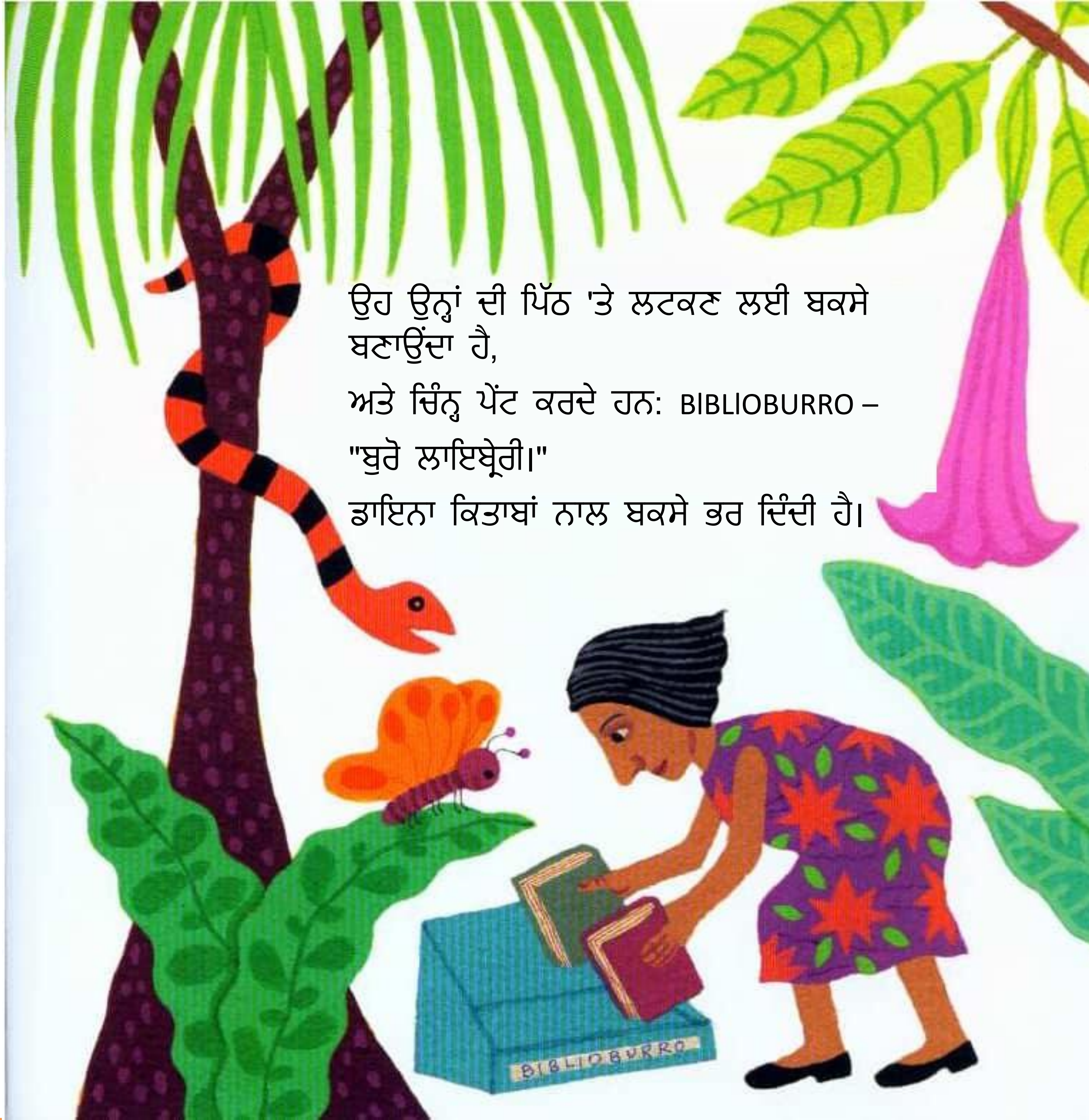

ਇੱਕ ਗਧਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ,

ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਧਾ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ!"

ਲੂਈਸ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਛੋਟੇ ਗਧੇ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਬੇਟੋ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਲਟਕਣ ਲਈ ਬਕਸੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ,
ਅਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪੇਂਟ ਕਰਦੇ ਹਨ: BIBLIOBURRO –
"ਬੁਰੋ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ।"
ਡਾਇਨਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਬਕਸੇ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

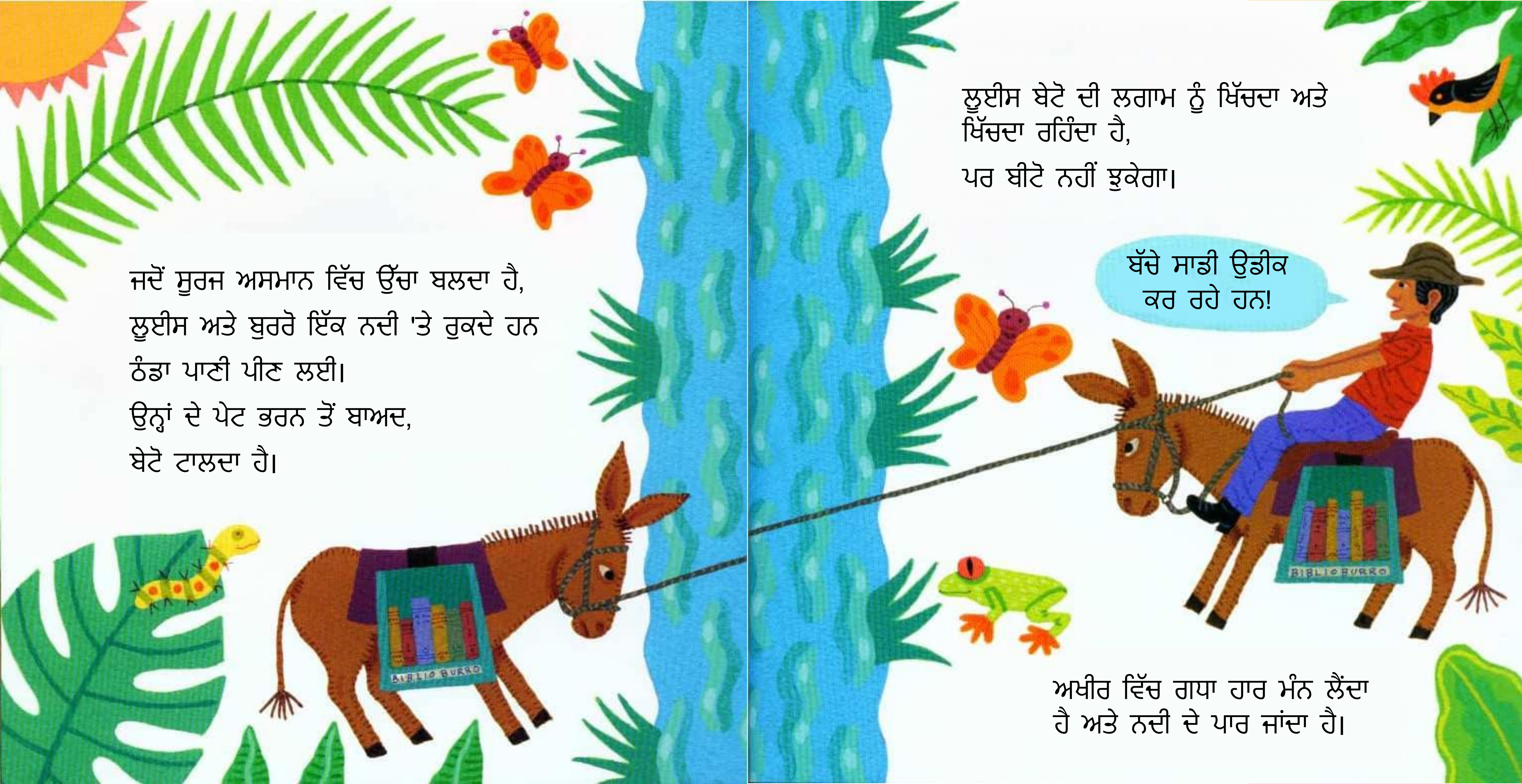
ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ, ਲੁਈਸ ਅਤੇ ਬੇਟੋ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ।
ਇਕਾਂਤ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵੱਲ।

ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹ ਐਲ ਟੋਰਮੈਂਟੋ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਬਲਦਾ ਹੈ,
ਲੂਈਸ ਅਤੇ ਬੁਰਰੋ ਇੱਕ ਨਦੀ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਹਨ
ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਭਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,
ਬੇਟੋ ਟਾਲਦਾ ਹੈ।

ਲੂਈਸ ਬੇਟੋ ਦੀ ਲਗਾਮ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਅਤੇ
ਖਿੱਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ,
ਪਰ ਬੀਟੋ ਨਹੀਂ ਝੁਕੇਗਾ।

ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਗਧਾ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ
ਹੈ ਅਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ, ਰਸਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਕੱਲਾ ਹੈ।

ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਗੀਤ ਹੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ, ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੋਂ,

ਇੱਕ ਡਾਕੂ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ!

"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦਿਓ," ਲੂਈਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

"ਬੱਚੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"

ਡਾਕੂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੱਲ ਘੂਰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰਜਦਾ ਹੈ,

"ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ!"

ਬਿਬਲੀਓਬੁਰੋ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਹੈ
ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਰ, ਅੰਤ ਤੱਕ,
ਲੂਈਸ ਹੇਠਾਂ ਘਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।
ਟੋਰਮੈਂਟੋ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੱਜਦੇ ਹਨ।

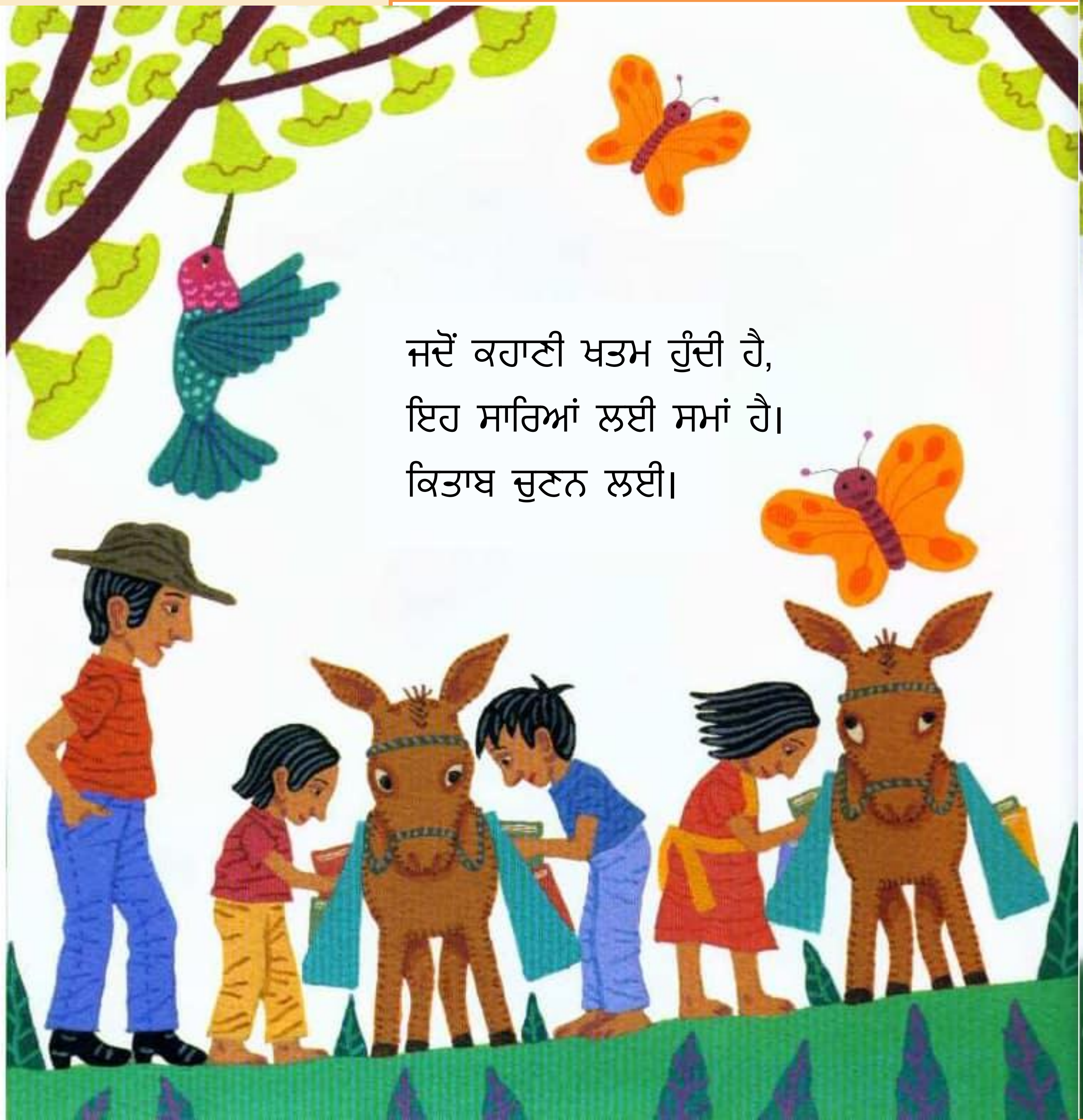
ਲੂਈਸ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।
"ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਮਾਸਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਕੱਢਦਾ ਹੈ—ਛੋਟੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ!
"ਇੱਕ ਮਾਸਕ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ।"

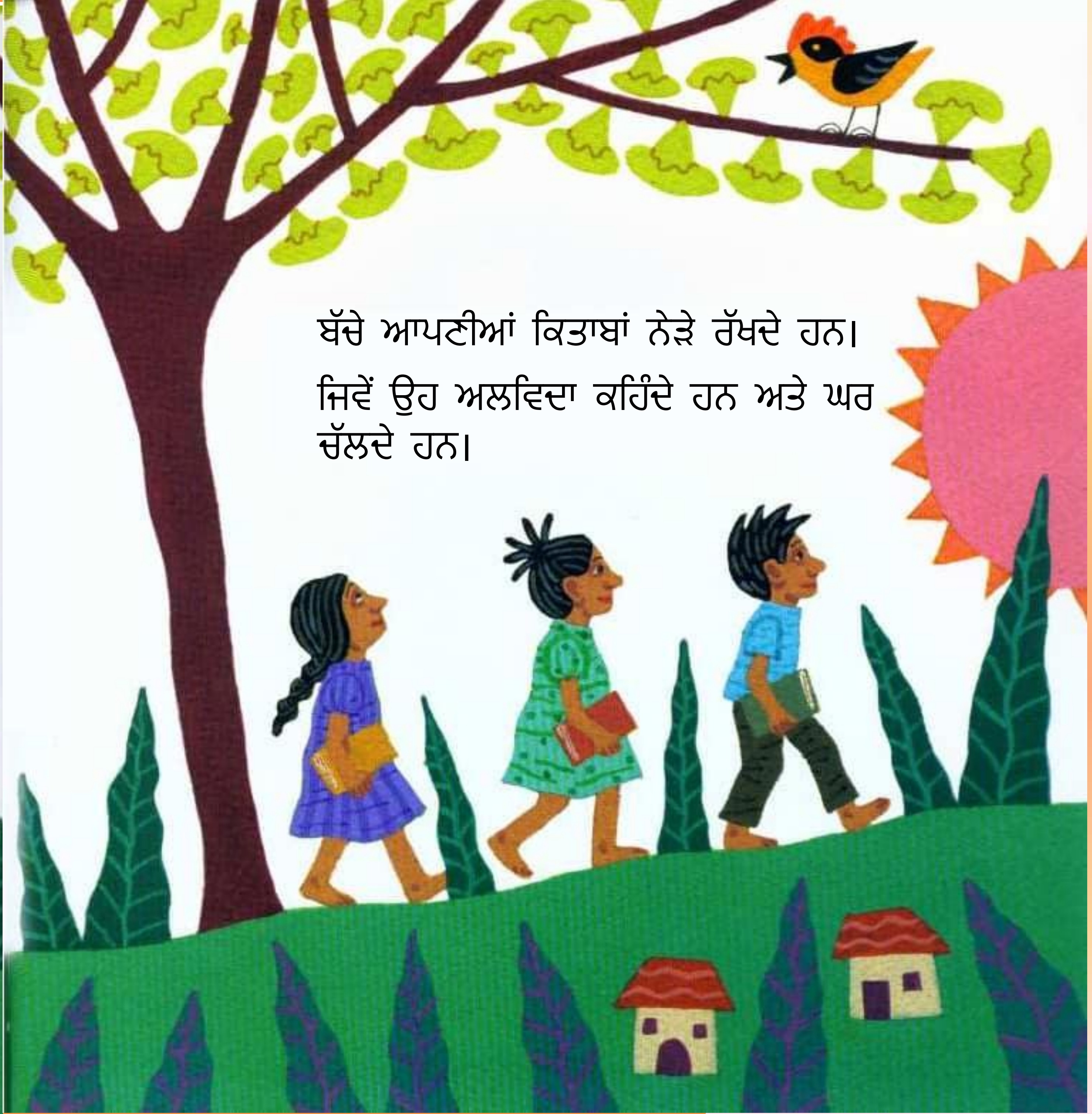

Once upon a time...

ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,
ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਮਾਂ ਹੈ।
ਕਿਤਾਬ ਚੁਣਨ ਲਈ।

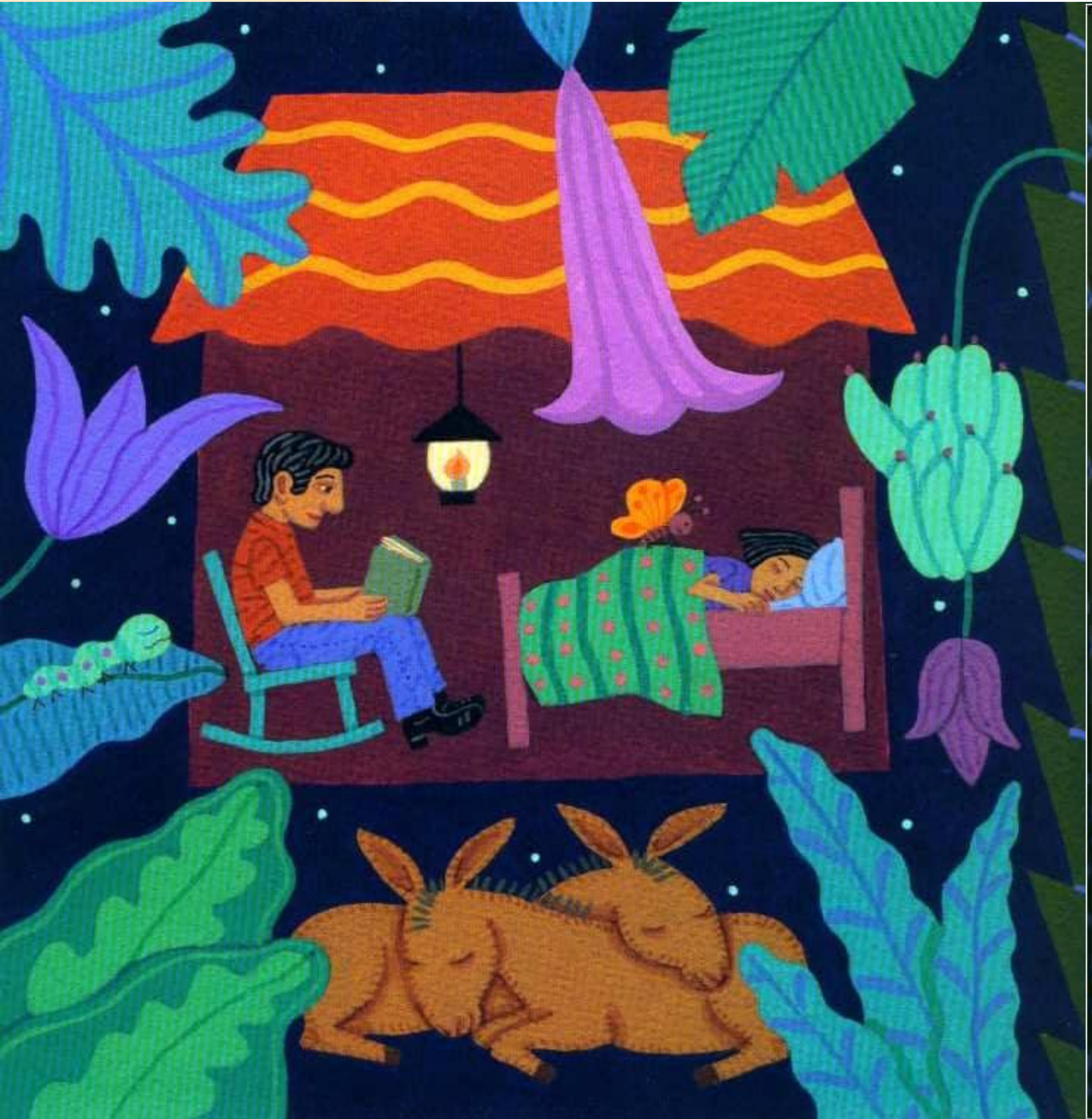
ਬੱਚੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇੜੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ।

ਲੁਈਸ ਅਤੇ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਬੇਟੋ ਪਹਾੜੀਆਂ
ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,

ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਦੇ
ਪਾਰ, ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵਿੱਚ।

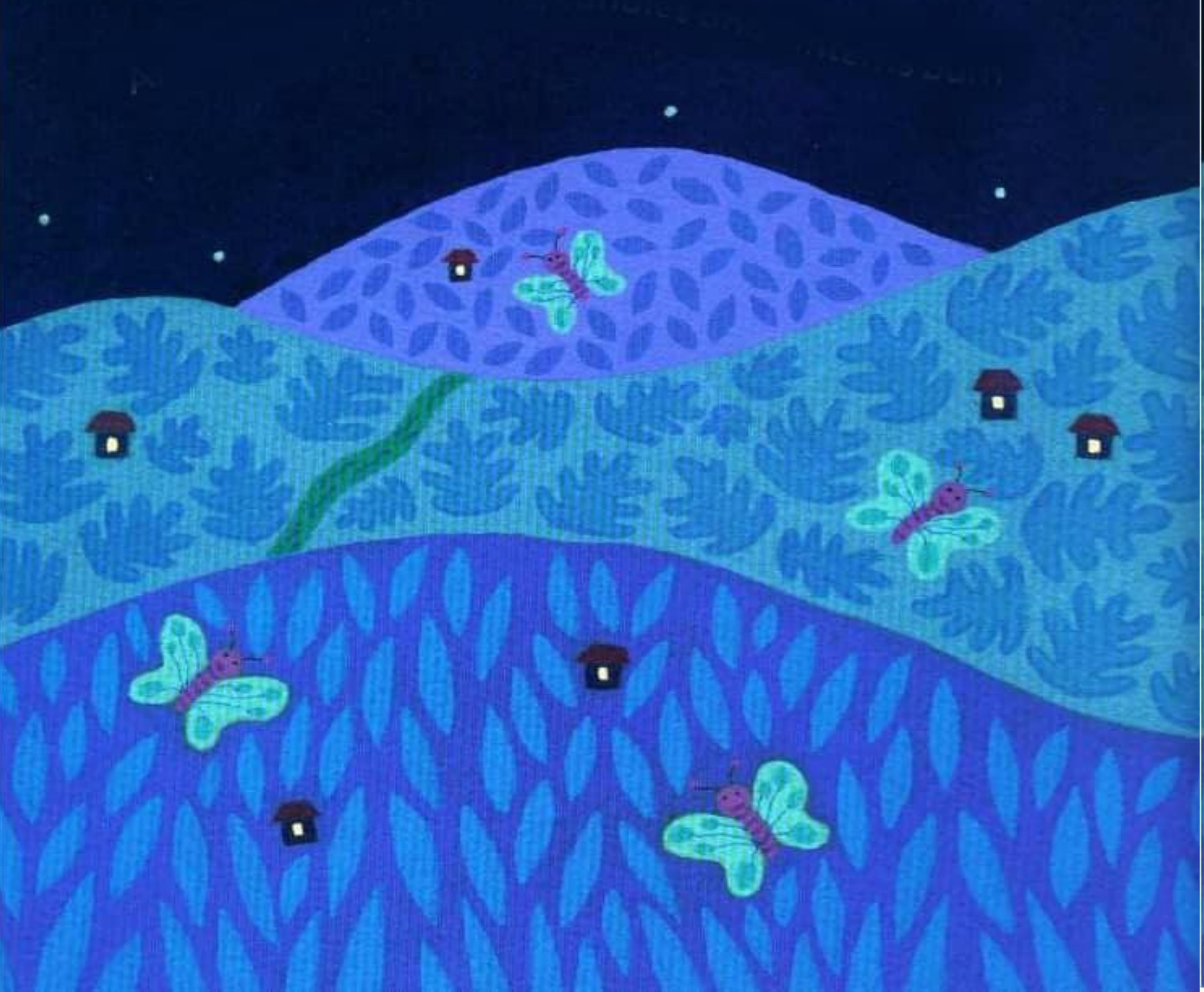

ਘਰ ਵਿੱਚ, ਲੂਈਸ ਆਪਣੇ ਭੁੱਖੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਡਾਇਨਾ ਆਪਣੇ ਭੁੱਖੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਪਰ ਫਿਰ, ਸੌਣ ਦੀ ਬਜਾਏ,
ਲੂਈਸ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ,
ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ।

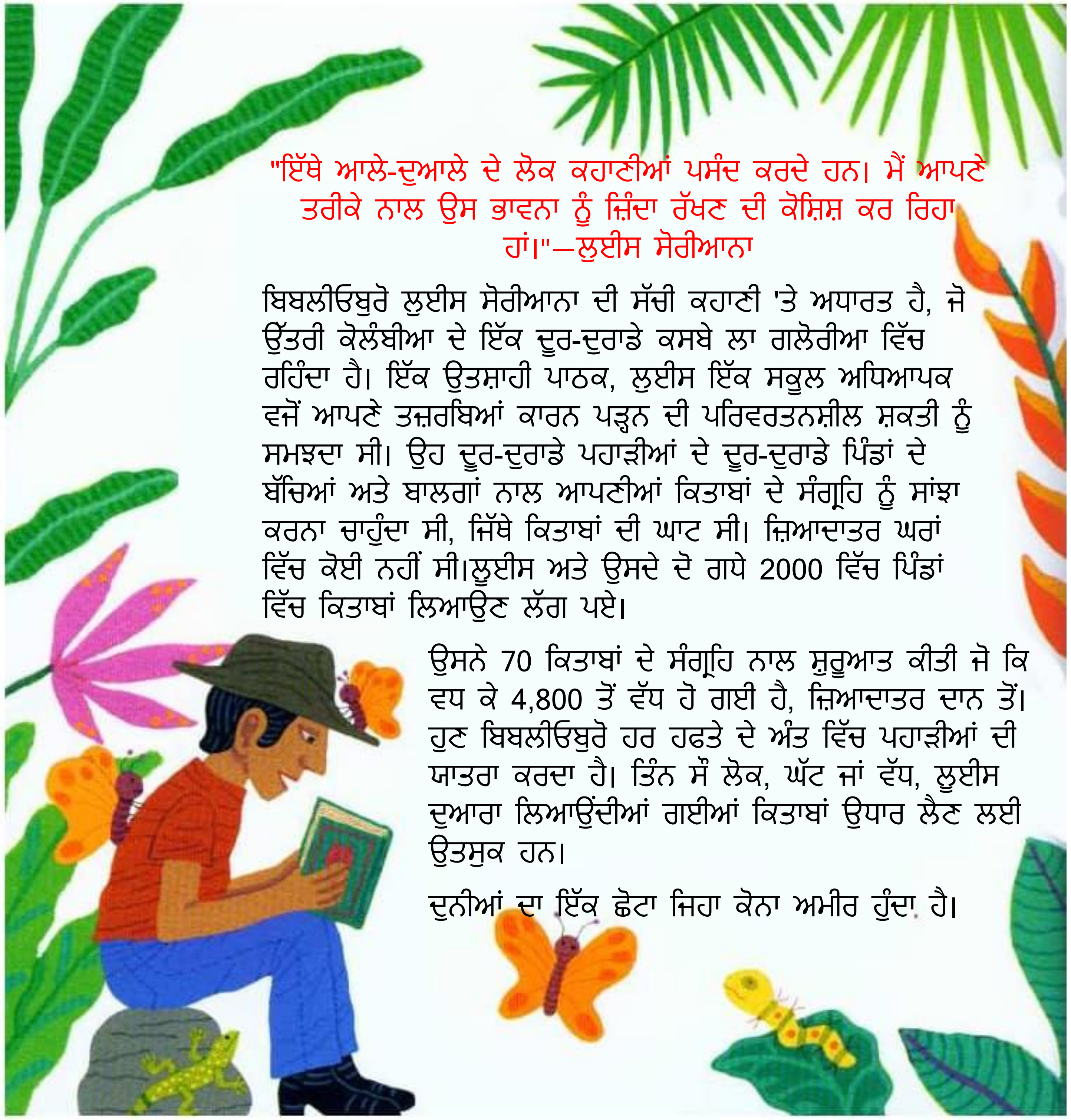

ਅਤੇ ਦੂਰ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ
ਅਤੇ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਬਲਦੀਆਂ ਹਨ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਰਾਤ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ
ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।

"ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"—ਲੁਈਸ ਸੋਰੀਆਨਾ

ਬਿਬਲੀਓਬੁਰੋ ਲੁਈਸ ਸੋਰੀਆਨਾ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਕਸਬੇ ਲਾ ਗਲੋਰੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਪਾਠਕ, ਲੁਈਸ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਕਾਰਨ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਲਗਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।ਲੂਈਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਗਧੇ 2000 ਵਿੱਚ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਉਸਨੇ 70 ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਵਧ ਕੇ 4,800 ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਾਨ ਤੋਂ। ਹੁਣ ਬਿਬਲੀਓਬੁਰੋ ਹਰ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਲੋਕ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਧ, ਲੂਈਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਨ।

ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੋਨਾ ਅਮੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।